

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultăței de Drept din Iași, fost Procuror-general la Inalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 16/98 =

Față cu evenimentele grave la ordinea zilei și având în vedere cererile ce ni s'au adresat de majoritatea D-lor Primi-președinți de Curți și Tribunale cum și a D-lor Decani ai Corpurilor de avocați de a se amâna banchetul ce urmă să aibă loc la 30 Maiu cor., în onoarea D-lui Prof. Dimitrie Alexandresco, directorul acestui ziar, ca răsplată a muncii depuse pentru terminarea operei sale de Drept civil, pentru a putea lua parte la sărbătorire un număr cât mai mare, Comitetul de inițiativă, apreciind utilitatea, a hotărât amânarea datei banchetului pentru o altă zi ce se va anunța la timp. **Comitetul**

SUMAR

— Omagii, de d-l judecător C. St. Bossie;
 — Din psihologia magistratului, de d-l avocat al Statului Ștefan Ivanovici.

JURISPRUDENȚA

— Curtea de casație s. III și Trib. Covurlui s. I: *Gheorghe Rădulescu cu Ministerul de Finanțe* (Obligația de a prestă ceva fără nici un echivalent, după desfacerea căsătoriei, de către bărbat fostei sale soții, nu este o obligațiune naturală, ci o libertate, care este supusă taxelor către Stat; după art. 47, 51, 54 și 95 din legea timbrului, titlul statutului, pentru încasarea taxelor de timbru, este însăși legea);

— Curtea de apel București s. IV: *Statul cu Alexandrina și G. Șerb. Popescu și Ioséf Starszonék* (Pedepsele sunt personale și aplicabile numai acelorora ce au comis infracțiunile. Exploatatorul care a tăiat o parte din pădure fără amenajament, iar restul l-a tăiat neconformându-se condițiilor prevăzute în amenajament se face pasibil de penalitatea prevăzută de art. 7 c. silvic. Decretul regal din 3 Oct. 1914 nu se aplică decât la acei condamnați la amendă în mod definitiv și irevocabil.

Rezumatele Jurisprudenței Curței noastre de casație

— Casație s. II: Executare.—Hotărîre judecătorească.—Imobil.—Posesiune.—Exercițiul unei servituți.—Executare în termen de 30 de ani.—Art. 404 pr. civ.

— Casație s. III: Grațiere.—Decretul din 3 Octombrie 1914.—Sensul cuvintelor «cei condamnați».

Omagii!

«Sévère pour vous-même, indulgent pour les jeunes, bienveillant pour tous, ce que vous êtes, ce que vous avez été, on l'a dit: «vous êtes la conscience».—».

— Henri Robert la ocaziunea sărbătorii colegului său Léon Devin.

Iată un simbol. Directorul revistei noastre, ilustrul profesor și jurisconsult de la Iași, d-l D. Alexandresco. Vasta sa erudiție, sufletul, inima, sensibilitatea, pe toate le-a pus în serviciul științei Dreptului. Cu gestul august al sămănătorului, sub soarele cald al ideilor sale, a împrăștiat pe întregul ogor exemplul muncii fără de răgaz și

șovăire. Erudițiune, claritate, dialectică, profunzime, măestrie. În lumina scrierilor sale ne oglindim ca în o undă clară. Cuvântul său este sinteza științei și a experienței. Comentarea codului civil, adnotațiuni la diferite hotărîri, monografiile, consultațiuni, pledoarii, cursuri universitare, etc., etc. Cine oare dintre magistrați, avocați, studenți, profesori nu l-a cetit sau ascultat? Un poet care cu adevărat a cunoscut poezia acțiunii, un suflet prietenos și dulce, care de atâtea ori a dat îndemn și mângiere, un savant care prin măreața sa lucrare asupra Codului civil a concretizat visul grandios al atâtor generațiuni de cercetători. Iată pe cine sărbătorim. E poate prea aproape de noi spre a vedea cât e de mare.

La finele celui de pe urmă al său volum asupra Codului civil, prin o notă, ilustrul Profesor reflectând asupra compensațiilor sufletești obținute pe urma imensei sale activități, exprimă mâhnire și deziluzie. Nu cu gândul de a-l mângâia, autoritatea mea fiind cu totul neînsemnată pentru așa ceva, îl voi ruga să-și amintească cum că sunt vârfuri de munți care pentru un moment pot fi acoperite de zăpadă, dar care totdeauna sunt deasupra nouriilor. Și cum să nu simți deziluzii? Te uiți în juru-ți și vezi cum fără muncă, fără aripi, mulți se urecă sus, tot mai sus. Și te întrebi, cum? Se spune că în timpurile mitologice la răspântiile drumurilor care duceau la Theba erau postați sfinxi, care dezlegau trecătorilor diverse enigme. Dar astăzi? Poate sunt... prea tânăr spre a da vre-un răspuns. De multe ori am fost sub impresia că omul, acest heroglif aproape nedescifrabil, poartă cu dânsul o mulțime de enigme.

Dela un capăt la altul al țării, cu toții îl sărbătorim pe d-l D. Alexandresco. Bine s'a spus că momentele mari se caracterizează totdeauna prin manifestațiuni mari. Și cum să fie altfel, când e vorba de acela, care prin strălucirea propriei sale glorii a dus renumele țării prin toate unghiurile lumii Dreptului?

Om al austerității morale și al înălțimei intelectuale a tradus în fapt preceptul lui *Auguste Comte*, cumcă singurul drept al individului este acela de a-și face datoria. Poate că de multe ori s'a simțit singur. Pe înălțimele mari însă totdeauna e singurătate. Acest pisc al cugetării juridice va putea spune ca și *Horatiu*: *non omnis moriar*.

C. ST. BOSSIE

Judecător Tribunalul Bacău

Din psihologia magistratului

Ca avocat, pentru ca să asiguri cât mai mult succesul cauzei ce ți s'a încredințat, nu e destul să cunoști, în fapt și în drept, dosarul ei, ci e un prețios avantaj să cunoști mai din'nainte, sufletește, pe acela în fața căruia pledezi procesul. Să'i cunoști temperamentul, ideile sociale, teoriile de drept favorite, chiar și dispoziția din acea zi. Psihologia magistratului! Talentul unui avocat n'ar fi complet, dacă n'ar fi stăpân — mai ales în procesele penale — pe «tactica și strategia audienței», cum o numește un scriitor francez, avocat și el ¹⁾. Un Lachaud, un Paillet, un Chaix-d'Est-Ange și un Henri Robert datoresc multe din achitările lor — în deosebi la Curtea cu Jurați—acestei experiențe.

Ori câtă doză egală de atențiune ar căuta să pară că dă tezelor contrarii ce se susțin în fața sa, oricât de gravă și solemnă ar fi atitudinea sa în timpul dezbatărilor, magistratul rămâne tot om și psihologia lui nu poate fi de nepătruns. Din o întrebare pusă uneia din părți, dintr'o nemulțumire manifestată în treacăt, dintr'o reflecție făcută c'un aer de nepăsare, avocatul pătrunzător și abil înțelege ce-i rămâne de făcut și de multe ori e nevoit să schimbe cu totul modul de apărare ce preparase. Justiția — orice s'ar zice — nu e nici nestrămutată, nici infailibilă.

E chestie de tact și de experiență și trebuie să ai și nițică șansă, ca să reușești s'o faci să rămână *aceiași*, în *aceiași* speță. Acest lucru e atât de adevărat, că dacă s'ar judeca acelaș proces de două sau mai multe instanțe în acelaș timp, nu poți garanta că soluția va fi *aceiași*. Pentru avocatul destoinic, amânarea cu orice preț a unui proces, constituie un succes, care poate să-i asigure câștigul cauzei, dacă la viitoarea înfățișare va fi un alt judecător, cu alte păreri asupra chestiunii, ce urmează să se tranșeze. De pildă — ca să nu iau decât un exemplu — unii magistrați anulează anumite înstreinări de pământuri rurale, alții nu; soluția *aceiași* spețe, pledată cu acelaș lux de argumente, depinde mult de magistratul care judecă. Și aici e prilejul să vorbească de amorul propriu la unii ma-

gistrați. Ambiția de-a nu se zice c'au greșit, ci că din convingere au pronunțat hotărîrea în felul în care au pronunțat-o, le întunecă, uneori, spiritul de dreptate și chiar de umanitate. În forul său interior, magistratul simte c'a greșit, dar lucrul acesta nu vrea să se creadă despre dânsul și atunci găsește în persistența de-a se pronunța în acelaș mod mijlocul de a arăta că și-a dat perfect de bine seama de ce-a făcut. În considerentele hotărîrii va face adevărată pledoarie, se va agăța de cele mai mici amănunte, va căuta «intenția legiuitorului», acolo unde textul e clar, numai și numai să arate că e stăpân pe chestia ce-a judecat.

Și ce mulțumire sufletească intensă, când va afla că «părerea» sa a triumfat — din cine știe ce împrejurare — și la instanța superioară!

Soarta nenorocitului, izbit de consecințele practice ale acestei «păreri», îi va preocupa prea puțin, căci e în joc salvarea amorului său propriu!

În procesele penale, se știe, figura inculpatului, atitudinea lui în instanță, antecedentele sale, atmosfera creiată în jurul afacerii, decid adesea de soarta unui om, mai mult decât faptul în sine.

Cum foarte sugestiv se exprimă Guilhaumet în opera «*Comment se font les erreurs judiciaires*»:

«Soarta acuzatului depinde întru cât-va și de el însuși; energia sa, prezența sa de spirit, abilitatea sa, constituie factori importanți în desfășurarea evenimentelor. Dar vai! un acuzat, chiar inocent, poate să aibă o voință slabă, îi poate lipsi sângele rece și tactul; sinceritatea sa poate fi imprudentă și periculoasă.

«Cel culpabil, care de mult și-a preparat sistemul său de apărare și, pentru care o condamnare nu înseamnă — la urma urmii — de cât riscul la care singur s'a expus, o să aibă mult mai ușor calitățile unui luptător abil și seducător».

Și mai departe:

«Cum se explică simpatiile și antipatiile? Sunt ele ca celelalte puteri ale destinului subiective sau obiective? Există puține ființe, cari să inspire o simpatie sau o antipatie universală; poți fi simpatie unora și antipatie altora. Și judecătorul se va supune, în mod instinctiv, acestui sentiment care nu se fundează mai niciodată pe o bază serioasă și care-i este poate personal.

Femea, dacă e tânără și seducătoare, e mai totdeauna simpatică judecătorilor și juraților.

Desigur, dacă Phrynea ar apărea astăzi în fața judecătorilor, și-ar agrava cazul și s'ar vedea pe deasupra condamnată pentru flagrant delict de ultragiu public la pudoare. Dar judecătorii sunt și ei oameni. Femeia tânără și frumoasă sau numai plăcută le provoacă, fără voia lor o emoție obscură, în care un analist ar descoperi în acelaș timp dorința voluptății și respectul pentru *aceia* care deține în ea farmecul soției și puterea mamei ²⁾.

Severitatea în materie penală e adesea pentru unii din magistrați — mai ales dintre cei tineri — mijlocul cel mai simplu de-a se face cât mai repede cunoscuți. E adevărat că par bizare și

¹⁾ G. Guilhaumet, *Comment se font les erreurs judiciaires*, p. 216.

²⁾ G. Guilhaumet, *Comment se font les erreurs judiciaires*, pag. 213 și 214.

acele transacții cu conștiința ale unora din magistrați, cari, în fața îndoelnicii culpabilități a unui individ, ca să nu achite, dau 10—20 lei amendă, pentru un fapt grav, care, dacă ar fi bine stabilit, ar merita o pedeapsă mult mai aspră și aceasta numai ca să nu se creadă că au fost mistificați, dar totuși îi prefer acele cari, chiar în fața îndoelii, dau pedepse enorme. Un apel cu o zi peste termenul fixat de lege și un om nevinovat poate sta doi ani de zile la pușcărie, pentru o presupusă tentativă de furt a unei lulele, pedeapsă pronunțată cu multă autoritate de vre-un «jude-adjutor», care, pentru un moment, n'a dobândit de cât «dreptul de-a judeca»!

Misiunea magistratului în societate e nobilă și frumoasă — nu mai începe îndoială — dar pentru aceasta și obligațiunile lui morale sunt mari și numeroase. Libertatea, averea și onoarea cetățenilor sunt în mâinile lui? Cu atât mai grea e sarcina ce i s'a încredințat și conștiința lui poate fi cu atât mai perplexă. Un judecător din Paris analizează foarte bine situația magistratului, chemat să se pronunțe într'o pricină:

«După pledoarii și examinarea dosarului, reflecția te conduce la alegerea unei păreri: înainte de-a atinge această țintă, mai mult sau mai puțin grea, mai mult sau puțin depărtată, judecătorul va avea de luptat cu feluriti dușmani, cu adversari numeroși, preocupări personale, prevențiuni, tendințe de toate soiurile. Am cunoscut un magistrat, al cărui fiu fusese victima unui biciclist neîndemânatic și care, din 'nainte, fără să cunoască nimic din afacere, tuna și fulgera în potriiva tuturor automobiliștilor și adepților, destul de numeroși, ai sportului ciclist; un judecător e, din prima dată, indispus contra israeliților, altul păstrează neîncrederea sa contra aryenilor; unul crede, cu oarecare exagerare, că toți oamenii de afaceri sunt potlogari; altul afirmă că nici un financiar nu merită calificarea de om cinstit¹⁾».

De luni și chiar de ani de zile, împricinatul așteaptă cu încredere soluția procesului său. Magistratul are 40—50 procese de judecat într'o ședință; el nu poate să simtă în totdeauna frământările fiecărui împricinat, credința ce are că e ascultat cu răbdare, că nu se va trece prea repede peste motivele ce invoacă el sau avocatul lui. Că unii din avocați sunt în pledoarii peste măsură de lungi? E poate adevărat, dar unii din magistrați prea vor ca avocații să fie peste măsură de scurți. Pe magistrații cari vor să scape cât mai repede de ședință, bine îi compară Edmond Picard în «Paradoxe sur l'avocat», cu birjarii cari calcă fără milă pe trecători, numai ca să ajungă la ceasul hotărât!

Nerăbdarea unora din magistrați vine și de acolo că, deși și au ales această carieră, chestiunile de drept nu-i pasionează și, neplăcându-le să studieze, n'au nici încredere într'înșii și de aici și teama ca avocații să nu i... mistifice!

E și natural, dacă pentru prima oară auzi o teorie de drept, să-ți fie frică să nu fie... o cacialmă avocățescă.

Un bun magistrat trebuie să aibă: cunoștințe juridice, răbdare și bunăvoință față cu toată lumea, spirit echitabil și o singură preocupare: dreptatea.

ȘTEFAN IVANOVICI

Avocat al Statului

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 24 Noembrie 1914

Președenția d-lui I D U C A, președinte

George Rădulescu cu Ministerul de finanțe

Contravențiuni la legea timbrului. — Titlu de urmărire. — Art. 47, 51, 54 și 95 legea timbrului.

Interpretarea contractelor. — Constatarea elementelor esențiale. — Nedenaturare.

Obligațiuni naturale. — Definiție. — Dacă obligația de a presta ceva fără nici un echivalent după desfacerea căsătoriei de către bărbat fostei sale soții, e o obligație naturală. — Soluție negativă.

1. După art. 47, 51, 54 și 95 din legea timbrului, titlul statului pentru încasarea taxelor de timbru este însăși legea.

2. Instanța de fond nu denaturează contractul ce interpretează când analizându-l găsește în el elementele esențiale ale unui act de liberalitate iar nu de executare al vreunei obligațiuni civile sau naturale.

3. Ceeace e caracteristic obligațiunilor naturale e lipsa oricărei sancțiuni juridice, lipsă care provine fie din cauza vreunei decăderi de drepturi fie din cauza vreunui viciu inițial care le afectează.

Nu are a se considera, prin urmare, ca obligațiune naturală, obligația luată de un bărbat după desfacerea căsătoriei de a plăti fostei soții fără nici un echivalent o sumă de bani, întrucât o asemenea obligație nu decurge din nici un raport juridic afectat de vre-o decădere sau viciu ci din pure considerațiuni morale care constituiesc fundamentul unei liberalități iar nu a unei executări de obligațiuni civile sau naturale.

Decizia 366/914. — Respins recursul făcut de George Rădulescu, contra sentinței Trib. Covurului s. I, No. 89/914¹⁾, dată în proces cu Ministerul de finanțe.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Bogza, Ignat și Orleanu, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat C. Marinescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

I. «Violarea art. 1 din legea urmăririi și art. 78, 79, 95 din legea timbrului.

«Intrucât împrejurarea că un agent al fiscalului califică o convenție dintre părți altfel decât o calificase un alt agent al fiscalului cărui a îi fusese prezentat actul spre timbrare, nu poate constitui pentru fisc un titlu în sensul legii de urmărire.

«Iar când această divergență de opinie a celor doi agenți ai fiscalului ia altă cale decât cea arătată de art. 78,

¹⁾ G. Ransson, *Essai sur l'art de juger*, pag. 73.

¹⁾ A se vedea în acest număr la pag. 322.

79 și 95 din legea timbrului se violează și aceste texte și dreptul meu de apărare».

Având în vedere că, prin sentința supusă recursului se constată că recurentul după desfacerea căsătoriei sale cu Maria N. Vasiliu, s'a obligat printr'un act intitulat «act de vânzare» a da foastei sale soții cu titlu de «mijloace de întreținere conform traiului avut în timpul căsătoriei», un imobil, situat în Ploști evaluat cu 100000 lei, precum și suma de 200000 lei în numerar și polițe, adică în total 300000 lei, specificând că în această sumă intră și restituirea sumei de 60000 lei dota ce numitul primise la contractarea căsătoriei; că acest act fiind taxat de Administrația financiară a Capitalei, cu ocaziunea autentificării, cu 3°/_o pentru suma de 100000 lei, considerată ca preț al imobilului, în urma verificării copiilor de pe actele autentice, fiscul găsind greșită interpretarea naturii actului potrivit căreia se percepe taxa dr 3°/_o, a pus pe recurent în urmărire pentru suma de 34000 lei, la taxa de 12°/_o și aceia de 4°/_o pentru capitalul mobilier susceptibil de venit, potrivit legii timbrului, clasând actul de mai sus ca act de liberalitate în favoarea unui strein, iar nu ca contract de vânzare cum se calificase la prima taxare; că recurentul, făcând contestație la Administratorul financiar și acesta respingând-o în principiu, cu o mică rectificare de țifre, afacerea a fost adusă în apel, iar Tribunalul, adoptând modul de a vedea al fiscalului, a respins apelul reclamantului;

Că, în contra sentinței Tribunalului făcându-se recursul de față, s'a invocat motivul că fiscul nu avea nici un titlu în baza căruia să urmărească taxele de înregistrare potrivit art. 1 din legea de urmărire;

Considerând că după dispozițiunile art. 47, 51, 64 și 95 din legea taxelor de timbru și înregistrare asemenea taxe se datoresc statului din momentul facerii actului, și neplata lor la timp constituie o obligațiune ce supune pe părți la amenzi mai de înainte fixate prin lege; iar art. 83 din aceeași lege declară formal că pentru perceperea taxelor de timbru fix sau proporțional a taxelor de înregistrare și a amenzilor se aplică legea de urmărire contra celor ce le datoresc;

Că, dar, față de aceste dispozițiuni titlul Statului la încasarea taxelor de timbru și înregistrare îl constituie însăși legea, și că acest titlu i-a naștere din momentul facerii actului supus la taxe, sau prin constatarea existenței legale a unui atare act, prin justiție;

Că, așa fiind, cu drept cuvânt Tribunalul a considerat, în speță, ca legală urmărirea făcută de stat conform legii de urmărire pentru împlinirea taxelor de înregistrare, și a procedat mai departe la examinarea în fond a contestațiunii;

Că, dar, primul motiv de casare e neîntemeiat;

Asupra motivelor II și III de casare:

II. «Denaturare, omisiune esențială și exces de putere.

«Tribunalul pentru motiv, că despărțenia a fost intentată și câștigată de mine califică donațiune, o convențiune intervenită între mine și soția mea prin care lichidam drepturile reciproce ale noastre și sumele ce ni le datoram.

«Prin aceasta Tribunalul denaturează convențiunea dintre noi mai ales că ea a fost încheiată înainte de divorț iar numai autentificarea iau dat-o în urma divorțului.

«Apoi Tribunalul omite a se pronunța asupra cestiunei că actul conține declarația soției că renunță la toate pretențiile ei — omisiunea este esențială pentru că ea constituie esența tranzacției și pentru că fără asemenea renunțare nu a-și fi încheiat actul.

«Așa că numai printr'un evident exces de putere s'a putut califica drept donație aceia ce este o tranzacțiune».

III. «Violară art. 1092 cod. civil și exces de putere.

«Intrucât Tribunalul nu primește convențiunea în cestiune nici ca executarea unei obligațiuni naturale.

«Iar motivul Tribunalului că soția nu ar fi putut dobândi prin justiție consacraarea drepturilor ce i le recunoaștem prin act, este a face o confuzie în principiile obligațiilor naturale.

«Obligațiunile sunt naturale, tocmai când nu le putem dobândi tribunalicește.

«Proba cu martori mi-a fost respinsă numai cu exces de putere».

Având în vedere că prin sentința supusă recursului instanța de fond analizând actul făcut de recurent și intitulat «act de vânzare», constată că acel act neprevăzând vreun preț, nu întrunește elementele esențiale ale unei vânzări, și că el conține cu totul alte operațiuni juridice și anume: 1) transmisiunea în plină proprietate a unui imobil evaluat la suma de 100000 lei; 2) restituirea dotei de 60000 lei și 3) abandonul făcut de recurent în profitul foastei sale soții al unei sume de 140000 lei;

Că prestațiunea imobilului și a sumei de 140000 lei s'a făcut cu titlu de «mijloace de întreținere după desfacerea căsătoriei»; că divorțul s'a pronunțat contra soției, care de altfel găsindu-se în posesiunea dotei restituite de 60000, avea suficiente mijloace de întreținere;

Că, față de aceste constatări Tribunalul găsește că, afară de restituirea zestrei, celelalte operațiuni nu au nimic de comun cu executarea vreunei obligațiuni impuse de lege, și nici a vreunei obligațiuni naturale, întrucât orice raport juridic, fie valid fie lipsit de sancțiunea civilă din cauza vreunui viciu sau decăderi de drepturi, ceace e caracteristic obligațiunilor naturale, — a încetat, prin desfacerea căsătoriei, de a mai exista între recurent și foasta lui soție;

Că, prin interpretarea dată astfel actului încheiat de recurent Tribunalul nu denaturează întru nimic înțelesul termenilor acelu act, ci din contra, ținând seama de elementele esențiale ce decurg firese dintr'ansul, nu face decât să atribue o justă calificare operațiunilor ce constată;

Că, dar, astfel fiind, și întrucât îndreptarea clauzelor unui contract, e de atributul suveran al instanței de fond, cu drept cuvânt Tribunalul, și fără a săvârși vreun exces de putere, omisiune esențială sau violare de lege, consideră actul încheiat de recurent, în ce privește prestațiunea imobilului și a sumei de 140000 lei în creanțe și numerar, ca un act de liberalitate din partea recurentului în favoarea foastei sale soții și îl supune la taxa de înregistrare conform legii timbrului;

Că, dar și motivele II și III fiind neîntemeiate, recursul de față cată să fie respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. I

Audiența dela 25 Aprilie 1914

Președenția d-lui GEORGE EUSTAȚIU, judecător de ședință
Sentința civilă No. 89

Geor. e Rădulescu cu Ministerul de finanțe

Obligațiuni naturale. — Definiție. — Obligația soțului de a plăti foastei sale soții, fără echivalent, obligațiune luată după desfacerea căsătoriei. — Natura acestei obligațiuni.

Obligațiunile naturale sunt legături juridice imperfecte recunoscute de lege dar ne sancționate de ea, echitatea fiind fundamentul lor.

Din momentul desfacerii căsătoriei datoriiile soțului decurgând din lege în favoarea soției încețază și prin urmare, nemai existând vreun ra-

port juridic, care să justifice executarea unor obligațiuni pe care soțul le-ar lua față de fosta-soție, atari obligațiuni nu pot fi decât datorii pur morale și executarea lor nu constituiesc decât liberalități.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Gheorghe Rădulescu, proprietar din com. Frumușița, acest județ, contra deciziei No. 26260 a Administrației Financiare de Covurlui, prin care s'a respins contestația îndreptată contra urmăririi pentru plata sumei de 32000 lei, ca taxă de înregistrare la actul intervenit între apelantul Gh. Rădulescu și fosta lui soție Maria N. Vasiliu;

Având în vedere că, din actele aflătoare la dosar și din concluziile părților rezultată în fapt următoarele:

Apelantul Gh. Rădulescu, face în luna Aprilie 1913, adică după desfacerea căsătoriei sale cu d-na Maria N. Vasiliu, un act intitulat «act de vânzare» prin care se obligă a da fostei sale soții, un imobil situat în Ploești, evaluat de d-sa la lei 100000, precum și suma de 200000 lei în numerar și polițe, adică un total de lei 300000, specificând că în această sumă intră și restituirea sumei de lei 60000, dota ce Gh. Rădulescu, primise la contractarea căsătoriei. Actul fiind prezentat la administrația financiară a capitalei București; a fost taxat cu taxa de 30/0 la prețul imobilului de 100000 lei, omițând atât d. Administrator financiar cât și magistratul care a dat autentificare acelu act de a cerceta care e caracterul juridic al actului considerat în complexul lui și deci a-l supune la taxele de timbru și înregistrare aferente. Cu ocaziunea verificării copiilor actelor taxate în cursul lunei Aprilie 1913, Ministerul de finanțe considerând că s'a dat o greșită interpretare naturei acelu act, a pus în vedere Administrației financiare a ca-București, de a încasa și restul de taxe nepercepute, iar Administrația financiară de Covurlui în executarea acestei măsurii, prin Percepția circ 16 Foltești a procedat la domiciliul apelantului din comuna Frumușița, la actele de urmărire a sumei de 32000 lei, prin somația din 30 Ianuarie 1914;

Având în vedere că d-l Administrator financiar procedând la judecarea contestației făcută de Gh. Rădulescu și constatând cu acea ocaziune că contestația a fost introdusă în termen și că contestatorul și-a făcut alegere de domiciliu, consemnând suma, a admis numai în parte contestația îndreptată de Gh. Rădulescu și a menținut urmărirea numai pentru suma de lei 31400, reprezentând această sumă totalitatea taxelor de înregistrare cuvenite Statului;

Având în vedere că atât înaintea d-lui Administrator financiar cât și la judecarea apelului Gh. Rădulescu susține, în prealabil, că statul nedispunând de un titlu legal de împlinire, conf. art. 1 din legea de urmărire, rău i s'a aplicat dispozițiile acelei legi, conchizând că statul în lipsa unei creanțe derivând din roluri, contracte de arendare etc., trebuia mai întâi să-și valorifice titlul pe cale judecătorească și numai după ce titlul ar fi rămas definitiv să-i aplice legea de urmărire;

Considerând că, după legea timbrului art. 47, 51, 64 și 95, rezultă că taxele de timbru și înregistrare se datoresc statului din momentul facerii actului și neplata unor atare taxe la timp, constituie o obligațiune ce supune pe părți la amenzi de mai în înainte fixate de lege, iar când contravențiunea se va fi săvârșit de un funcționar chemat a taxa sau legaliza un act sau a lua, în orice mod, parte la formarea lui, fără ca să fi fost

indus în eroare de părți, ca în speța ce ne preocupă amenda se aplică numai funcționarului, deci numai pentru el este nevoie de dresare de proces-verbal de contravențiune, amendă de care Ministerul de finanțe îl poate scuti definitiv; că, față deci cu aceste dispozițiuni, titlul statului la încasarea taxelor de timbru și înregistrare îl constituie însuși legea prin declarațiunea părților ce fac actul ce este supus la timbru și taxă de înregistrare, sau prin constatarea existenței legale a unui atare act, prin justiție, că deci trebuie să considerăm ca legală urmărirea de față făcută de stat, conform legii de urmărire p.ntru împlinirea de taxe de înregistrare, rămânând ca Tribunalul să examineze fondul însuși al contestațiunii (Cas. s. III, 305 din 1912, Bulletinul p. 1338 și *Curierul Judiciar* din 1912 No. 56 p. 660).

Având în vedere că, în fond, apelantul susține că actul în chestiune intitulat «act de vânzare» nu conține nici un fel de donațiune, pretinzând că este pur și simplu executarea unor obligațiuni legale și naturale ce soții își datoresc în virtutea principiilor de echitate și moralitate ce decurg din dispozițiunile art. 281 c. c. și în genere din dispozițiile textelor referitoare la drepturile și datoriile respective ale soților;

Având în vedere că din examinarea actului intervenit între părți, intitulat «act de vânzare» rezultă trei operațiuni juridice și anume: a) transmisiunea în plină proprietate a unui imobil din Ploești, evaluat la suma de lei 100000; b) restituirea dotei d-nei Maria N. Vasiliu în sumă de lei 60000 și c) abandonul făcut de d-l Gh. Rădulescu în profitul fostei sale soții, a unei sume de lei 140000, în numerar și polițe;

Având în vedere că, în ceea ce privește suma de lei 60000 apelantul Gh. Rădulescu executând de bunăvoie obligațiunea lui impusă de lege a restituit dota în sumă de lei 60000, că această restituire a fost făcută în numerar astfel după cum se prevede expres în act, că dota este cuprinsă în cambiile cari completează suma de lei 200000, iar nu prin dare în plată a imobilului după cum se pretinde de apelant, că în fine această restituire de dotă constituind executarea unei obligațiuni legale, este neîndoios că nu trebuie să fie supusă vreunei taxe de înregistrare;

Având în vedere că, în ceea ce privește transmisiunea imobilului din Ploești nu poate constitui o vânzare de oarece nu întrunește elementele unui asemenea contract și nici apelantul nu susține că ar fi primit în calitate de vânzător prețul imobilului vândut, că, contrariu denumirii ce părțile au dat actului instituindu-l «act de vânzare», rezultă din conținutul lui că dorința apelantului Gh. Rădulescu a fost ca prin acest act să dea foastei sale soții, pe care o consideră ca fără de zestre, față de averea sa, mijloace de întreținere conform cu traiul ce a avut în timpul căsătoriei,—că, deci urmează să vedem dacă soțul prin acest act abandonând foastei sale soții, imobilul din Ploești și suma de lei 140.00, s'a achitat de obligațiunea civilă impusă lui de dispozițiunile art. 281 c. c. și deci calificându-se astfel să nu fie supus la vre-o taxă de înregistrare;

Considerând că legea prin art. 281 cod. civ. acordă dreptul la o pensie alimentară după desfacerea căsătoriei numai soțului care a obținut divorțul și care se găsește lipsit de mijloace de existență; că, în speța noastră divorțul fiind pronunțat după cererea și în favoarea soțului astfel cum s'a făcut dovadă în instanța de apel cu dosarul divorțului, fosta lui soție care nu poate fi considerată în nici un caz ca fiind lipsită de mijloace, de oarece dispune de o dotă de 60000 lei și din a cărei cauză s'a desfăcut căsătoria, a pierdut prin

aceasta dreptul la o asemenea pensiuă; că, deci soțul în virtutea acestor principii neputând civilmente să fie constrâns la plata unei asemenea datorii alimentare, suntem îndreptățiți a conchide că prin desfacerea căsătoriei în favoarea lui Gh. Rădulescu s'a stins și orice obligațiune civilă pentru plata de pensiuă alimentară față de fosta lui soție;

Având în vedere că apelantul mai susține că dispozițiunea ce a luat față de fosta lui soție este o recunoaștere a unor obligațiuni naturale și ca atare conf. art. 1092 al. 2 c. c. însuși legea prevăzând achitarea de bunăvoie a obligațiunilor naturale conchide să nu fie impus la taxa de înregistrare și din aceste motive;

Considerând că obligațiunile naturale sunt într'adevăr niște legături juridice imperfecte recunoscute de lege dar nesancționate de ea; că în speță, soțul obținând divorțul în favoarea lui n'a mai rămas ținut de nici o legătură juridică față de fosta lui soție și nici obligațiuni de echitate, cari sunt fundamentul obligațiunilor naturale, nu au putut determina pe apelant de a favoriza pe fosta lui soție din pricina căreia s'a desfăcut căsătoria; că, deci, o datorie alimentară executată față de o fostă soție, care după cum am văzut n'are dreptul la o asemenea favoare, depășind cadrul unei datorii legale, nu poate constitui o obligațiune naturală; că, în fine, neputând califica acele obligațiuni nici civile nici naturale, nu putem conchide că actul în chestiune constituie o dare în plată pentru răscumpărarea unor asemenea obligațiuni, de oarece art. 1092 c. c., arată că orice plată presupune o datorie adică o obligațiune;

Considerând că din însuși conținutul actului în chestiune și din obligațiile firești ce fostii soți continuau a-și datora unul altuia, chiar după divorț, rezultă că apelantul Gh. Rădulescu în afară de orice obligație sau legătură juridică, cedând unei datorii pur morale, independentă de vre-o obligație decurgând din domeniul dreptului, a dăruit fostei sale soții imobilul din Ploești și suma de lei 140000; că o astfel de dispozițiune nefiind decât o datorie de bunăvoință și de onoare, constituie o adevărată liberalitate și, prin urmare, este supusă taxelor de înregistrare privitoare la actele cu titlul gratuit. Aceasta rezultă și din principiile generale cuprinse în dispozițiile art. 800 c. c., care prevede că nimeni nu va putea dispune de avutul său cu titlul gratuit decât cu formele prescise de lege pentru donațiuni între vii sau prin testament;

Având în vedere că, apelantul mai susține că actul conținând o recunoaștere și o lichidare a unor datorii isvorând din obligațiile ce nase din căsătorie și impuse lui la art. 185 și 194 c. c. și urm., trebuie considerat ca o executare a unor obligațiuni civile nesupuse taxei de înregistrare și că, în orice caz, trebuie privit ca un act de tranzație și supus numai timbrului fix de 5 lei;

Considerând că ambele aceste susțineri sunt de asemenea nefondate de oarece obligațiile la care se referă apelantul și cari decurg din disp. art. 185 și 194 și urm. c. c., se datorează de către soți numai în timpul căsătoriei și se sting odată cu desfacerea căsătoriei; că, de asemenea, nu se poate califica actul în chestiune ca o tranzație de oarece nu s'a făcut dovada că părțile prin acel act au terminat un proces început și nici nu putea conchide că s'a preîntâmpinat prin acel act un proces ce putea să nască de oarece pretențiile fostei soți decurgând după cum am văzut mai sus din niște obligațiuni pur morale, nu erau sancționate de legea civilă și deci orice proces în asemenea condițiuni nu ar fi avut o aparență serioasă. Dar chiar trecând peste aceste considerațiuni de fapt însuși textul invocat de

apelant referitor la modul cum se taxează un act de tranzație, se întoarce în potriva lui, de oarece conține dispoziția finală că vor fi considerate ca acte de tranzațiune și deci supuse numai timbrului fix de 5 lei, numai acele acte cari nu vor conține acte juridice supuse prin legea timbrului, la taxe de înregistrare, ori noi am demonstrat că actul în chestiune conține o liberalitate și prin urmare supuse taxelor relative la donațiuni;

Având în vedere că art. 48 lit. t, al. 7, supuse la o taxă de înregistrare de 12% donațiunile deferite persoanelor străine de orice grad de rudenie; că această taxă calculată la suma de 240000 lei, care reprezintă valoarea imobilului fixată de apelant la 100000 lei cum și restul capitalului, mobilier de 140000 lei rămas din suma de lei 200000, după ce s'a scăzut suma de 60000 care reprezintă dota soției și care nu este supusă la nici o taxă de înregistrare, avem un total de lei 28800, la care adăugând încă lei 5600, sporul de 4% pentru averea mobilă producătoare de venit calculat la suma de lei 140000, ne dă un total de lei 34000 din care scăzându-se greșit de Administrația financiară a capitalei București, rămâne suma de lei 31400, la plata căreia urmează să fie supus apelantul;

Considerând că față de cele constatate mai sus, proba cu martori cerută în subsidiar de apelant, se găsește inutilă și că să fie respinsă;

Având în vedere și celelalte motive din decizia apelată pe care le însușim în totul;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător G. Eustațiu, Tribunalul respinge, etc.

(ss) G. Eustațiu, M. Manto.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV

Audiența dela 29 Octombrie 1914

Președenția d lui LAZAR MUNTEANU, consilier

Deciziunea corecționară No. 310

Statul cu Alexandrina și Ghiță Șerb Popescu și Iosef Starzonek

Codul silvic. — Delict, prevăzut de art. 7 din acest cod, săvârșit de exploatatorul pădurei. — Dacă proprietarul pădurei poate fi răspunzător de asemenea delict. — Dacă Decretul Regal din 3 Octombrie 1914 poate profita și celor condamnați la amendă, dar cari se găseau în apel în momentul aparițiunii Decretului — (Art. 7 din codul silvic).

1. Din cuprinsul dispozițiunilor codului silvic rezultă că și în această materie, legiuitorul a păstrat principiul de drept comun admis și stabilit în materie penală și anume: că pedepsele sunt personale și aplicabile numai aceluia ce au comis infracțiunile.

Prin urmare, din momentul ce se constată cum că o pădure în care s'a săvârșit delictul silvic prevăzut de art. 7 din lege, a fost dată în exploatare cu contract în regulă unei alte persoane, nici proprietara pădurei nici soțul ei nu pot fi pasibili de pedeapsa prevăzută de art. 7 din codul silvic.

2. Exploatatorul care a tăiat parte din pădure fără amenajament, iar restul l-a tăiat neconformându-se condițiunilor prevăzute în amenajament, se face pasibil de penalitatea prevăzută de art. 7 din codul silvic.

3. Dispozițiunile decretului Regal din 3 Octombrie 1914, nu se aplică decât la cei condamnați la amendă în mod definitiv și irevocabil, iar nu și celor ce se

găseau în proces prin apelul ce introdusese de oare ce numai acea amendă se consideră ca definitivă din punct de vedere juridic care era rămasă definitivă în momentul aparițiunii decretului R. gal.

S'a ascultat din partea Statului d-l avocat Mircea Djuvara, iar din partea contravenienților intimati d-nii avocați B. Dimitropol și Paul Porumbeanu.

Curtea,

Asupra apelului introdus de d-l avocat al Statului jud. Dâmbovița, prin petițiunea adresată Grefei Tribunalului Dâmbovița și înregistrată la No. 41618 din 5 Decembrie 1913, contra sentinței penale No. 4241/913 a Tribunalului Dâmbovița, prin care Alexandrina Gh. Șerb Popescu și Ghiță Șerb Popescu din comuna Pietroșița și Iosef Starzonek din comuna Moroeni, dați judecății pentru delict silvic, au fost achitați;

Având în vedere actele și lucrările din dosar cum și concluziunile orale și scrise depuse de părți și aflate la dosar;

Având în vedere că din toate acestea putem arăta în fapt că contraveniența Alexandrina Gh. Șerb Popescu cu consimțământul soțului său cumpără cu ordonanța de adjudecare No. 980 din 8 Iulie 1906 investită cu titlul executor la No. 74 din 27 Februarie 1907, o pădure situată pe moșia Moroeni jud. Dâmbovița, pe care în 1908 cu contract în regulă, numita contraveniență cu consimțământul soțului său, o dă în exploatare contravenientului Iosef Starzonek. Acesta în 1909 intră în tăierea pădurei, fără a avea întocmit un amenajament, după cum cere codul silvic, întrucât pădurea era supusă acestui regim. Că, abia în 1910 se întocmește actul de amenajament, aprobat de Consiliul tehnic al pădurilor și acceptat de proprietară, publicându-se și prin «Monitorul Oficial» No. 36/910;

Că, după cum rezultă din procesul-verbal din 23 Noembrie 1911, dresat de d-l Șef al Ocolului silvic Pucioasa, Jud. Dâmbovița, contravenientul Iosef Starzonek înainte de aprobarea amenajamentului tăese deja din această pădure 25 hectare la localitatea numită Cumpăna și după întocmirea amenajamentului 7 h. în Valea Seacă, ambele aceste tăeri făcute sub imperiul vechiului cod silvic din 1881 modificat în 1892 și 1896; iar sub imperiul actualului cod silvic din 9 Aprilie 1910 tăese 8 h. în grădina lui Bultoc, 10 h. la punctul numit Ciocârlan, 25 h. la Ruset și alte 60 h. în diferite părți, toate aceste din urmă tăeri făcute în contra dispozițiilor cuprinse în amenajament, întrucât nu s'a respectat ordinea și epoca tăerilor parchetelor cum și epoca scoaterii materialelor și contra prohibițiunii din amenajament a introdus vite la pășunat în lăstar mai mic de 10 ani, și în afară de aceasta începe exploatarea fără îndeplinirea condițiilor cerute de art. 10 din actualul cod silvic de a depune garanția de împădurire, fapte pentru care numiții contravenienți au fost trimiși în judecata Tribunalului Dâmbovița, cerându-se condamnarea contravenienței Alexandrina și a soțului său Gh. Șerb Popescu ambii acestia împreună și a contravenientului Iosef Starzonek la câte 67500 lei amendă;

Având în vedere că Tribunalul Dâmbovița prin sentința cu No. 4241/913 a achitat pe contravenienți, întrucât Statul pretinzând că pădurea Moroeni fusese supusă regimului silvic din 1884, când s'a și publicat prin «Monitorul Oficial» tabloul ce constata punerea sub regim silvic a acestei păduri, n'a putut face cu nimic dovada acestei obligațiuni;

Că, contra acestei sentințe achitătoare Administrația domeniilor prin avocatul Statului a declarat apel, și înaintea acestei instanțe a dovedit că pădurea Moroeni a fost supusă regimului silvic încă din 1884, după cum rezultă din «Monitorul Oficial» No. 234 din 27 Ianuarie 1884, supunere rămasă definitivă, întrucât de către cei interesați nu s'a făcut contestațiune în termenul de 6 luni, prevăzut de art. 16 din legea silvică din 1881;

Că, odată această dovadă făcută, contravenienții prin

avocatul lor, a obiectat că supunerea la regimul silvic a pădurei Moroeni nefiind adusă prin intermediul prefecturii județului și la cunoștința proprietarului după cum glăsuște art. 11 din regulamentul din 16 Aprilie 1885, și azi nefăcându-se această dovadă de către stat contravenienții nu pot cădea sub rigorile codului silvic, pădurea neputându-se considera ca supusă unui asemenea regim din cauza neîndeplinirii arătatei formalități;

Având în vedere că în speță, dacă formalitatea cerută de menționatul articol din regulament era sau nu obligatorie pentru ca pădurea Moroeni să fie socotită ca supusă regimului silvic, nu prezintă importanță, întru cât această pădure a fost supusă unui atare regim încă din 1884 și sub imperiul codului silvic din 1881 care nu prescria decât formalitatea publicării prin «Monitorul Oficial»; ori, la această dată nu luase ființă regulamentul din 16 Aprilie 1885 care prevedea pe lângă publicarea în «Monitorul Oficial» și formalitatea comunicării vorbită mai sus; așa că din acest punct de vedere obiecțiunea ridicată neavând nici un fundament legal se privește ca neîntemeiată;

Având în vedere că contravenienții în legătură cu prima obiecțiune au mai susținut că dacă pădurea ar fi fost supusă regimului silvic încă dela 1884, în acest caz Ministerul ar fi urmat ca să respingă cererea de amenajament, făcută de proprietară întrucât amenajamentul pădurilor supuse regimului silvic se face din oficiu, iar nu după cererea proprietarei; ori, chiar dacă contravenientul ar face dovada acestei alegațiuni, ceace în cazul de față nu numai că n'a făcut-o, dar nici nu a cerut a o face, totuși și această obiecțiune nu prezintă importanță din punct de vedere juridic, întrucât este stabilit că pădurea Moroeni a fost supusă în mod definitiv sub regimul silvic încă din 1884 ca făcând parte din pădurile particularilor ce de drept urma să fie supuse regimului silvic conform art. 11 din legea din 1881, ca una ce intră în regiunea dealurilor muntoase; fapt ce a determinat pe Administrația domeniilor Statului să întocmească în 1910, amenajamentul ce cuprindea condițiunile de exploatare, amenajament subscris și de proprietara Alexandrina cu soțul său Gh. Șerb Popescu cu declarațiunea că primesc condițiunile acestui amenajament care de altfel s'a și publicat în «Monitorul Oficial» No. 36 din 1910, după ce fusese aprobat de Consiliul tehnic superior în ședința dela 6 Februarie 1910;

Având în vedere că prin procesul-verbal din 23 Noembrie 1911, al șefului ocolului silvic Pucioasa, județul Dâmbovița, au fost trimiși în judecată ca contravenienți la codul silvic în afară de exploatarea Iosef Starzonek și soții Alexandrina și Gh. Șerb Popescu în calitate de proprietari ai pădurei Moroeni dată în exploatare contravenientului Iosef Starzonek, cerându-se ca atât acesta cât și soții Popescu împreună și deosebit de exploatarea să fie condamnați la câte 67500 lei amendă;

Având în vedere că concluziunea din menționatul proces-verbal susținută și în apel de către d-l avocat al statului de a fi condamnați la amendă pe lângă exploatarea și soții Popescu, nu poate fi admisibilă, în drept, în primul rând pentru că proprietara pădurei Moroeni, după cum am arătat mai sus, este Alexandrina Gh. Șerb Popescu prin cumpărătore la licitație publică și deci pădurea aceasta constituind averea parafernală a femeii, participarea soțului la contractul de dare în exploatare nu s'a făcut decât ca soț pentru autorizare, ceace de altfel ar fi putut să lipsească pentru că pădurile destinate tăerii, cum era pădurea Moroeni, sunt considerate în drept ca fructe, ale pământului, și ca atare potrivit dispozițiilor art. 1285 c. c. femeia singură are administrațiunea bunului său și poate deci în mod valabil dispune de înstrăinarea unor asemenea fructe fără consimțământul soțului, și în al doilea rând pentru că femeia să poată deveni pasibilă de pedeapsă în calitatea sa de proprietară, trebuia să se facă dovadă că pădurea se exploata în numele și pentru pro-

prietară, ceea ce nu numai că nu s'a făcut, dar nici nu s'a susținut și urma să se facă această dovadă pentru că din cuprinsul dispozițiilor codului silvic rezultă că și aci legiuitorul a păstrat principiul de drept comun admis și stabilit în materie penală și anume: că pedepsele sunt personale și aplicabile numai acelor ce au comis infracțiunile, ori în speță este dovedit și recunoscut că pădurea a fost dată cu contract în regulă pentru exploatare contravenientului Iosef Starzonek;

Că astfel fiind, nici proprietara Alexandrina Gh. Șerb. Popescu și nici soțul ei nu sunt pasibili de penalitatea prevăzută de art. 7 c. silvic, și că, prin urmare, bine Trib. Dâmbovița a pronunțat achitarea lor; iar apelul Ministerului de Domenii este neîntemeiat din acest punct de vedere;

In ceea ce privește pe contravenientul Iosef Starzonek

Că, întrucât se constată că acesta, ca exploatare a tăiat o mică parte din pădure fără amenajament, iar restul l'a tăiat neconformându-se condițiilor prevăzute în amenajamentul întocmit, întrucât nu a respectat ordinea și epoca tăerilor cum și epoca scoaterii materialului introducând, în același timp, contra prohibiției amenajamentului, vite la pășunat în lăstar ce era mai mic de 10 ani, și că în afară de aceasta a început exploatarea fără să depună conform dispozițiilor art. 10 din codul silvic, garanția de împădurire, sumă care deși privea pe proprietar, totuși legea autoriză pe exploatare de a o reține din prețul vânzării și numai conformându-se acestei îndatoriri putea începe exploatarea;

Având în vedere că prin aceste abateri, exploatarea Iosef Starzonek s'a făcut pasibil de pedeapsa prevăzută de art. 7 din codul silvic, al 1 și 2 care cuprinde:

«Persoanele juridice menționate la art. 1, aliniatul a și b, precum și proprietarii pădurilor particulare supuse regimului silvic, când își exploatează pădurile lor fără amenajament sau regulament de exploatare, ori contra dispozițiilor ce cuprind, vor fi supuși la o amendă dela 300 - 500 lei, iar în caz de recidivă dela 600 - 800 lei de hectar»;

«Această amendă nu se va socoti după suprafața întregii porțiuni de pădure în curs de tăere fără ame-

naajament sau regulament de exploatare, ori contra dispozițiilor ce cuprind, ci după numărul de hectare ce de fapt s'a exploatat în aceste condițiuni»;

«Aceeași pedeapsă se va aplica și exploatareilor pădurilor cumpărate dela proprietarii de mai sus, când tăerea se va face fără amenajament sau regulament de exploatare, ori contrariu dispozițiilor ce cuprind»;

Că, dar, în ce privește pe numitul contravenient, apelul Statului este întemeiat și urmează a se admite ca atare;

Având în vedere însă că pedeapsa ce ar urma să se aplice contravenientului Iosef Starzonek pe baza dispozițiilor citatului articol din legea silvică ar fi prea mare în raport cu gravitatea faptului și cum aceiași lege prin art. 59 autoriză a se acorda circumstanțe ușurătoare ori de câte ori este vorba de amendă, cum este în speță, Curtea apreciind și făcând uz și de dispozițiile art. 6) ult. aliniat al c pen. reduce pedeapsa la 500 lei amendă;

Având în vedere că contravenienții au mai cerut a fi apăiați de pedeapsă, întemeindu-se și pe dispozițiile nile Decretului din 3 Octombrie 1914, dat de M. S. Regele Ferdinand I.;

Având în vedere că dispozițiile citatului Decret nu pot fi aplicabile contravenienților întrucât prin articolul 2, ultim aliniat se zice: Se iartă de pedeapsă toți cei condamnați la o amendă neîncasată încă, etc.; ori, în speță contravenienții nu numai că ei la data Decretului nu se găseau condamnați, ci achitați de Tribunalul Dâmbovița, dar chiar de ar fi fost condamnați, prin declarațiunea apelului pedeapsa nu ar fi rămas definitivă pentru a fi supusă executării și încă neexecutată până la data Decretului, pentru că numai de asemenea pedepse definitive, din punct de vedere juridic, se putea ocupa citatul Decret, altfel ar fi fost să se suspende cursul justiției, ceea ce ar fi fost contra dispozițiilor art. 93 din Constituție;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier C. M. Opreșcu, Curtea, admite în parte apelul Statului, etc

(ss) L. Munteanu C. M. Opreșcu, N. Bădeșu-Roșiori, I. Dimancea.

Grefier (s) N. Constantinescu.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASATIE S. II

Recurentul Căpitan C. Cristovici prin d-l avocat Mihail I. Opreșcu.

Intimata Elena Petrescu ș. a. prin d-l avocat Cesar Pascu.

Executare. — Hotărâre judecătorească. — Imobil. — Posesiune. — Exercițiul unei servituți. — Executare în termen de 30 de ani. — Art. 404 pr. civ.

Cel condamnat printr'o hotărâre judecătorească să lase altei persoane posesiunea unui bun nemișcător sau exercitarea unei servituți nu dobândește nici un drept prin simplul fapt că continuă să dețină lucrul, fiindcă îl deține prin toleranța persoanei față de care a fost obligat și prin urmare nu se poate opune la deposedarea ce se face pe baza hotărârei dată contra sa, decât atunci când dovedește că a intervertit simpla deținere într'o posesiune utilă prin vreunul din mijloacele prescise de art. 1858 c. civil. O asemenea hotărâre judecătorească își conservă, dar, autoritatea de lucru judecat și se poate executa în termenul de 30 de ani prescise de art. 404 pr. civilă, întrucât legea nu fixează nicăieri un termen mai scurt cu privire la hotărârile ce

au fost pronunțate în materie posesorie mai înainte de legea judecătoriilor de ocoale din 1908. (Cas. II, decizia civilă No. 22 din 4 Februarie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sent. Trib. Ilfov s. III No. 594/914).

CASATIE S. III

Recurenta Regia Monop. Statului prin d-l avocat Vasilescu.
Intimatul Meamet Cioban Sali, în persoană.

Grațiere. — Decretul din 3 Octombrie 1914. — Sensul cuvintelor «cei condamnați».

Prin cuvintele «cei condamnați» din Inaltul Decret Regal din 3 Octombrie 1914 pentru iertarea amenzilor, nu s'a înțeles decât cei condamnați în mod definitiv și irevocabil, iar nu și aceia cari se găseau în curs de judecată și cari mai târziu, prin reformarea deciziilor de condamnare, ar putea să fie achitați.

În adevăr, grațierea nu este altceva decât renunțarea la dreptul de a executa pedepsele, iar dreptul de execuțiune nu ia naștere decât atunci când condamnățiunea a devenit definitivă și irevocabilă. (Cas. III, decizia No. 129 din 25 Februarie 1915, prin care s'a casat sent. Trib. Caliacra No. 368/914).